

Amor virtual

Maria Cristina Marquès Padreny

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

En una de les moltes pàgines de contactes d' Internet, dues persones es troben i en la foscor de la nit deixen de sentir-se sols compartint aquestes primeres paraules:

- “ 😊 Hola bona nit, em dic Pere, i tu ?
- Bona nit, jo Eva, que tal?
- 😊 Bé, mira, t' he vist el perfil , m'ha agradat i en veure el teu avís, doncs t'he saludat, fa molt que ets aquí ¿?
- Doncs no, un parell de setmanes, encara no sé com va res , ni quasi que ..
- 😊 Tranquil·la, és fàcil, jo també, només porto 3 setmanes.
- Ah sí ¿? I què tal ¿? Què busques per aquí ¿?
- 😊Doncs mira, una persona especial, algú amb qui compartir molt.
- Uix doncs com quasi tots, no ¿? I què tal, com resulta ¿?
- 😊Mira, res, he fet 2 cafès però resssss, res important, seguiré buscant, qui sap, igual ets tu la meva dona ideal!!!
- Doncs sí, ja, ja, això no se sap, ho sento t' he de deixar, es fa tard, bona nit.
- 😊Ei espera et dono el meu email, i així parlem com vulguis ...
- Ah !! perfecte !! t' agrego .”

Aquesta va ser la primera conversa, una de moltes, on s'explicaven el que havien fet al dia o el que farien, no coincidien gaire, però quan ho feien, xerraven de trivialitats.

Ell a cada conversa li proposava quedar per fer un cafè, i ella evadia el tema, tot el que podia, semblava interessada per ell, però alguna cosa no li acabava d'anar com sempre amb aquesta noia. No era habitual que les dones li donessin llargues per quedar: era guapo, i totes queien aviat, molt aviat, però, aquesta ...

Un dia, les coses es van precipitar, ell tenia una imatge dinàmica al messenger, una creació nova, i ella en obrir la conversa , tot just saludar ... es va fondre ..i amb ella, la conversa, en Pere es va quedar estranyat, va esperar, i al veure que res, va tancar la sessió .

L'Eva es va sentir tan malament, que va decidir confessar que passava , i li va deixar escrit quan estava desconnectat que era el que l'apartava de quedar, de fer, de sortir!

Sóc androfòbica, ho sento, em sap greu, però no puc més, estic amb teràpia psicològica , i la pàgina web de contactes forma part del tractament, per perdre la por als homes, els hi tinc pànic i no surto de casa, si no és amb amigues, i protegida per elles. No volia enganyar-te, la meva vida no és vida, és una mort lenta, no sóc res, no puc fer ni una Coca-cola amb un noi, ni veure'ls, ni res.

El dia següent, ell amablement li va deixar escrit :

Tranquil·la, jo només vull que te'n surtis de tot, si necessites parlar ja saps on sóc, compta amb mi.

Ella, va plorar quasi d'emoció, havia fet un amic , algú que l'escoltaria, o llegiria millor, en qui desfogar-se i poc a poc anar provant a perdre aquella por absurda, que la consumia.

Es van anar trobant, ella va abocar el carro de les seves pors, i les històries dels seus perquès, les vivències amb una parella que, en trencar, durant un any, no va deixar d'assetjar-la, maltractar-la i perseguir-la, desfent la seva autoestima, crivellant-la a retrets infundats i culpes inexistents .

Però per en Pere, encara que ella no ho sabés, llegir-la era una teràpia, l'ajudava a sentir-se important, algú que li era necessari a aquella noia, per no desengançar-se del món, per primera vegada en molt de temps, es va sentir superior a una dona, i tenia una relació on dominava ell absolutament, i era difícil que algú el desbanqués, molt difícil, que algú usurpés aquell poder que ell començava a tenir en vers a ella, i això li agradava, tranquil·litzava, i omplia molt el seu ego masculí, que tant havien massacrat aquelles dues dones a qui va estimar i idolatrar sense límits. Perquè primer una el robés, estafés i a més li fos infidel, i l'altre s'hi casés, fent-lo servir com un recurs a la soledat, i el desamor de una història passada, tot, per acabar enganyant-lo al seu propi llit amb l'ex a qui encara estimava. Dones totes dolentes, totes iguals, éssers en qui no es podia confiar, totes, totes tret de l' Eva, aquella noia que els hi tenia por, i que el feia sentir tan bé.

Poc a poc les confidències, van anar desgranant. Les dues vides, molt ancorades als dos passats, s'anaven relatant mútuament, detalls, frustracions, sentiments

d'impotència, i versions que ben bé podien ser tretes de una novel·la, van omplir les pàgines del seu xat, aquell xat propi, on eren els mateixos, on les seves pors es reflectien, i en fer-ho, s' esvaïen, guanyades per la confiança en l'altre. Vides explicades, i viscudes patien, lluitant, però sempre amb sinceritat, li destacava sempre ell.

Un dia, van deixar el passat llunyà i com art de màgia, van passar a un passat molt recent, on l'Eva explicava els progressos que havia fet, gràcies a la terapeuta, que l'havia ajudat moltíssim a sortir de la foscor, de la incomunicació, i del dol i la tristesa. I en Pere va trobar un camí obert, a explicar un fet recent que l' havia marcat, que encara li treia la son, on no havia actuat bé, segat i dolgut per el passat i esgarriat cap a un futur, volia que ella el conegués del tot, necessitava explicar-li treure-ho..potser per passar pàgina i vèncer els sentiments que el tenien entortolligat. El va deixar explicar, sabia que ho necessitava, li calia treure-ho..i a ella saber...

Em sento un idiota! mentre ens coneixíem tu i jo, he estat sortint amb una noia, la Teresa. Bé: dona per ser exacte , perquè era tota una dona , complerta , interessant, madura, jove, guapa, ho tenia tot ,o això em va semblar quan la vaig conèixer .Quedar amb ella va ser ràpid, es va crear entre els dos una corrent mútua d' atracció, cap als nostres físics, però més encara entre els nostres caps i cors. Teníem una sintonia mútua, ideals semblants, experiències vitals comunes , i quasi una infantesa molt exacte, somiàvem i lluitàvem pel mateix.

En conèixer-la cara a cara, alguna cosa es amb va

il·luminar a dins, era la dona que creia haver volgut i he buscat, somiada i anhelada, estel de la meua nit, i sol dels meus dies. Crec que per ella, va ser molt igual, vam xerrar hores i hores, i a l'acomodar-se, els meus llavis, van rosar els seus, em va mirar, i obrint la seva boca em va omplir la meua i es va deixar aprofundir amb un petó, que em va tornar la vida, i pujar la temperatura a uns graus inimaginables. Dia a dia vaig anar coneixent, i amb va anar agradant fins al punt d'aixecar-me, pensant en ella, i no parar de fer-ho. Quan quedàvem em tornava boig, quan no, l'enyorava moltíssim, fins que em vaig espantar, vaig començar a recular, a deixar de parlar-hi, a mentir per desaparèixer, a parlar amb altres dones i a sortir-hi, fins que li vaig enviar un email demanant temps, perquè havia d'anar al psicòleg. I finalment un dient-li adéu, va ser molt difícil tot plegat, però em veia molt incapaç de fer-la feliç, era massa dona, donava massa, inclús al llit, ella era boníssima, i jo... ufffff...així que vaig deixar marxar un tren, i tinc remordiments sobre la manera que ho vaig fer ...però....saps, ara ho veig tot més clar, no hi ha mal que per bé no vingui... Ella va desaparèixer, la vaig fer marxar, perquè havies d'aparèixer tu, no sé que faria ara sense, ara enyoro parlar amb tu, m'omple, m'atrau, i ni tan sols t'he vist. No sé quina olor fa la teua pell, no sé quin so té la teua veu, ni quins gestos fas normalment, ni quin soroll té el teu riure, ni el tacte dels teus cabells... Però em sento tan bé amb tu, tan còmode, tan real, treus el millor de mi. Ella m'hagués eclipsat, i m'hagués deixat, per considerar-me poc per a ella, al final hagués acabat així. I jo el cor trencat un altre cop... En canvi, tu, sé que sempre ets aquí, que m'esperes, que t'agrado, sé que no em trairàs,

ni deixaràs. Realment ets tu la dona de la meua vida, Eva, només té d'ajudar a vèncer aquesta por tan absurda als homes, no som tots iguals, no tots et farem mal, has de confiar, sobretot en mi. Et vull conèixer físicament, necessito tocar-te, fer l' amor amb tu, com mai li he fet a cap dona, necessito sentir-te, vèncer la por, deixar-la, sóc aquí, no em faràs fora ni amb aigua calenta. Llença les pors, t'ajudaré a superar-les, són absurdes, jo... t'estimoooo, t'estimooo com mai ho he fet, i no és just que només siguis en el meu correu i en el meu cor, et vull a la meua vida. Tingues por dels altres , si vols , no de mi, Eva , si us plau, reacciona! Sóc l'home que esperaves, i tu per mi la dona perfecta, simpàtica, meravellosa, fantàstica, la millor, la més lleial, t'estimo !

L'Eva li contesta, jo també t' estimo... t 'estimo molt ... però la por, ens separa....

I desaparegué per sempre...

En Pere, no entenia res, no s'avenia a que passessin els dies i no en sabés res, setmanes i mesos, desitjant, que tornés,era el seu amor, però no sabia on trobar-la , on vivia , res,, només silenci... ningú responia els seus missatges desesperats , ni els d'amor, ni els de ràbia ...ningú. L' Eva s 'havia espantat i evaporat després de la seva declaració, que havia fet malament ¿? Ell l estimava molt podia fer-la feliç...a ella si,a ella siiiii.

Mentre en el seu racó preferit de platja, la Teresa mirava el mar, i pensava, en l' amor, la vida, i sobretot, en la lliçó apresada del que havia viscut, i en la por.

Es preguntava, qui tenia més pànic , el seu alter ego cibernetic, (l'Eva) nascut amb la idea de comprendre a

l' home que havia estimat i sense raó s' havia eclipsat de la seva vida, o el mateix homequi ¿?? Qui tenia por a qui ¿? Lamentava haver fet servir la mentida per entendre ,,,,però havia sigut l'única manera de veure que el que menys necessitava era un home mentider i covard a la seva vida , no acabava d'entendre com ell li deia a Eva , no tinguis por de mi... i en canvi ell... en tenia molta, molta por, i inseguretat... Fugir d'allò complert per caure a la mateixa dona , però amb una cara feble , potser reflex d' ell mateix. Ara sabia les raons d'ell de dir-li adéu, després d'un t'estimo... Ara comprenia , era dur, però així ella també li va poder dir adéu... adéu per sempre , ella no tenia por a fer-ho...